

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2008. év május hó 6. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A társtettesként, jelentős értékre, fegyveresen elkövetett rablás büntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2007. november 5. napján kelt 7.B.626/2005/76. számú ítéletét **helybenhagyja**.

A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által az első fokú ítélet keltétől előzetes letartóztatásban töltött időt beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 385.760 (háromszáznyolcvanötezer-hétszázhatvan) forint bűnügyi költségből köteles a vádlott 10.800 (tízezer-nyolcszáz) forint bűnügyi költséget megfizetni, míg a 374.960 (háromszázhetvennégyezer-kilencszázhatvan) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Bíróság a 2007. november 5. napján kihirdetett 7.B.626/2005/76. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki jelentős értékre, fegyveresen elkövetett rablás büntettének kísérletében, mint társtettet, ezért őt - mint visszaesőt - 8 évi fegyházbüntetésre és 8 évre a Magyar Köztársaság területéről való kiutasításra ítélte. A szabadságvesztés tartamába a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította. Rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

A kihirdetett ítéletet az ügyész tudomásul vette, míg a vádlott és védője az ítélet ellen felmentés érdekében fellebbezést jelentett be.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.31/2006/24-II. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta azzal, hogy az ítélet indokolásának 11. oldalán az elkövetés időpontjának téves feltüntetését az ítéletjavítás javítsa ki.

A nyilvános ülésen az ügyész nem vett részt. A vádlott védője a perbeszédében a felmentés érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. Álláspontja szerint az ítélet több tekintetben is megalapozatlan: nem tisztázta az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott és a sértett között ténylegesen mely időponttól kezdve és milyen tartalmú kapcsolat állt fenn, ugyanis adat merült fel arra, hogy nem 2003-ban, hanem már 1999-ben kezdődött kapcsolatuk. Nem folytatott bizonyítást az elsőfokú bíróság a bűncselekmény elkövetéséhez használt „fegyvernek látszó tárgy„ kilétére, és nem vett fel bizonyítást arra nézve sem, hogy a bűncselekménnyel veszélyeztetett érték - a csatolt számlák ellenére - ténylegesen a sértett birtokában volt-e. Vitatta a védő az ítéletnek azt a ténymegállapítását, hogy védenca jelen volt a bűncselekmény helyszínén, ugyanis a BKV-tól beszerzett útvonal-tervező adatai a jelen esetben nem használhatók, mivel az elkövető, mint utóbb kiderült más irányba menekült a helyszínről. E körben utalt még arra is, hogy a vádbeli időben ónos eső esett, így az érintett járatok menetideje megnőtt, valamint a rendőri jelentés tartalmát is figyelembe véve - 18 óra 10 perckor érkezett az első bejelentés - védenca nem lehetett a bűncselekmény helyszínén, mert a cellainformációkban megjelölt időpontban nem érhetett a Keleti pályaudvar környékére. Sérelmezte a védő, hogy a DNS vizsgálat elvégzésére vonatkozó indítványának az elsőfokú bíróság nem adott helyt. Utalt arra is, hogy a sértettnek a vádlott ruházatára tett vallomása nem fogadható el, mert arra nézve nem történt bizonyítás, hogy a vádbeli napon a bűncselekményt megelőzően találkozott-e a sértett a vádlottal és esetleg akkor viselt ruházatát írta le. Kifogásolta, hogy az első fokú ítélet 8. oldal negyedik bekezdésében írtaknak nincs ténybeli alapjuk, az csupán a bíróság feltevését tartalmazza, aminek az ítéletben nem lehetne helye.

A kifejtettek alapján a védő arra az álláspontra helyezkedett, hogy az első fokú ítélet olymértékben megalapozatlan, hogy arra bűnösséget alapítani nem lehet, ezért védenca felmentésére tett indítványt. Másodlagosan- bűnösség megállapítása esetére - a büntetés enyhítését és a kiutasítás mellékbüntetés mellőzését indítványozta arra hivatkozással, hogy védenének szülőföldjén már semmiféle családi, rokonai kapcsolata nincs.

A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában kijelentette, hogy a terhére rótt bűncselekményt nem követte el, egyebekben csatlakozott a védőjéhez.

A bejelentett védelmi fellebbezésre tekintettel a Fővárosi Ítéletjavítás az első fokú ítéletet és az azt megelőző eljárást a Be.348.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság a büntetőeljárás szabályait megtartva, igen részletes és mindenre kiterjedő bizonyítás felvételével folytatta le az eljárást, amelynek során az ügy eldöntése szempontjából minden lényeges bizonyítékot feltárt, azokat egyenként és összességükben értékelt és mérlegelési jogkörében eljárva állapította

meg az ítéleti tényállást. Az ítélet indokolásában részletesen okát adta annak, hogy a vádlott védekezésével szemben miért a sértett vallomását fogadta el ítélezése alapjául. Az ítélet indokolásából egyértelműen megállapítható, hogy a sértett az eljárás során mindvégig következetes, tényszerű, tárgyilagos vallomást tett, amely vallomást minden részletében alátámasztották a tanúvallomások, a helyszíni szemle adatai, illetőleg az orvosszakértői vélemény adatai is.

A védőnek az ítéleti tényállás megalapozottságát támadó fellebbezése nem alapos.

A sértett az eljárás során tett vallomásaiban következetesen állította, hogy a vádlottat 2003-ban ismerte meg, amikor az szabadult a börtönből. Ezzel szemben a vádlott azt állította, hogy a sértettet még 1999-ben - amikor Magyarországra érkezett - ismerte meg, egy embercsempészéssel kapcsolatos ügyben ugyanis a sértett „akkoriban egy embercsempész banda vezetője volt” (nyom. ir. I. kötet 455. oldal negyedik bekezdés alatti vallomás). Ez a vádlotti állítás azonban nem felel meg a valóságnak, mivel a sértett a bünygyi nyilvántartás szerint a vádlott által megjelölt ügyben nem szerepelt, ekként a védő által hangoztatott megalapozatlansági ok a vádlott és a sértett kapcsolatának keletkezésére vonatkozóan nem alapos.

A fegyvernek látszó tárgy felkutatására, illetve az eszköz mibenlétére való bizonyítás hiányára vonatkozó védői felvetés, pedig azért nem helytálló, mivel a sértett következetesen állította, hogy, amikor a vádlott és ismeretlen társa a vádbeli napon 17 óra 45 perc körüli időben megjelentek az irodájában, fegyvert szegeztek rá és pénzt követeltek tőle, miközben csőre töltötték pisztolyaikat. A sértettben egyértelműen azt a benyomást keltették az elkövetőknél lévő eszközök, hogy azok emberi élet kioltására alkalmas lőfegyverek és belőle a teljes reménytelenség érzetét váltották ki. Miután az elkövetőkről a sisapkát lerántotta és a vádlott kilétét felfedte az elkövetők elmenekültek a helyszínről. Az eljárás során a fegyvernek látszó tárgyak nem kerültek elő, így az eljáró hatóságok - közöttük a bíróság is - csupán azt tudták megállapítani, hogy a vádlottnál és társánál fegyvernek látszó tárgy volt az elkövetés időpontjában. A sértett e tekintetben következetes vallomást tett, az elsőfokú bíróság ennek alapján rögzítette ítéletében, hogy a vádlott és társa fegyvernek látszó tárggyal valószínűsítették meg a bűncselekményt, és erre nézve megalapozott indokolást adott.

Ugyancsak nem megalapozott a védelemnek az az állítása, mely szerint az nem nyert bizonyítást, hogy a bűncselekménnyel veszélyeztetett érték - a 2.486.250 forint - a vádbeli időben ténylegesen a sértett széfjében lett volna. A bíróság ugyan vizsgálta a számlák meglétét, de a készpénz tényleges meglétére nem vett fel bizonyítást. E tekintetben a fellebbviteli bíróság teljes mértékben osztotta az elsőfokú bíróság megállapításait, mely szerint a nyomozati iratok 111-115 oldalain elfekvő számlamásolatokból egyértelműen megállapítható, hogy minden esetben készpénzes fizetésről volt szó, ekként tehát a sértett szavahihetőségéhez kétség nem férhetett, így a bűncselekmény időpontjában a számlákkal igazolt összegű készpénz volt a sértett birtokában.

A védő vitatta azt is, hogy védenca a bűncselekmény helyszínén lett volna a vádbeli időben, ugyanis álláspontja szerint a BKV-tól beszerzett útvonal-tervező adatok azért nem vehetők figyelembe, mert védenca - illetőleg az állítólagos elkövető - nem az első fokú ítéletben rögzített útvonalon menekült el a helyszínről, másrészt a vádbeli időben ónos eső esett, így a járatok menetideje is megnőtt, tehát ha védenca a vádbeli napon 18 óra 00 perc 55 másodperckor a Keleti pályaudvarról forgalmaz a mobiltelefonjáról, nem lehetett 17 óra 45 perc tájban a bűncselekmény helyszínén.

A védőnek ez az álláspontja azonban nem alapos és nem egyezik az eljárás során feltárt tényekkel sem. Az elsőfokú bíróság ítélete 11. oldalának második bekezdésétől 12. oldala első bekezdésével bezárólag részletesen értékelte a BKV-tól beszerzett útvonal-tervező adatait, valamint a vádlott telefonjához tartozó cellainformációkat és ezen adatok mérlegelésével megalapozottan állapította meg, hogy a vádlott a bűncselekmény helyszínéről - figyelembe véve a bűncselekmény 17 óra 40 perc és 17 óra 45 perc közötti időpontját is - 13 perc alatt a Keleti pályaudvari METRO állomáshoz érkezhett. A fellebbviteli bíróság - figyelemmel az eljárás során feltárt bizonyítékok tartalmára is - teljes mértékben osztotta az elsőfokú bíróság által e tekintetben kifejtetteket és úgy ítélte meg, hogy ezek az adatok minden tekintetben megerősítették a sértett szavahihetőségét és azt az állítását, hogy a bűncselekményt a vádbeli napon 17 óra 40 perc és 17 óra 45 perc közötti időben a vádlott követte el ismeretlen társával.

A fellebbviteli bíróság ugyanakkor észlelte, hogy a bizonyítékok mérlegelése során az ítélet 11. oldal negyedik bekezdése téves időpontokat jelölt meg a bűncselekmény elkövetésének időpontjául (18 óra 40 perc és 18 óra 45 perc közötti időt), ezért ezt a nyilvánvaló elírást - az ügyész indítványával egyezően - a Be.352.§ (1) bekezdés a./ pontja és az iratok tartalma alapján 17 óra 40 perc és 17 óra 45 perc közötti tényállásában is rögzített időpontra helyesbítette.

A fellebbviteli bíróság a bűncselekmény időpontja tekintetében utal arra is, hogy a védő tévesen hivatkozott az 1-es tanú vallomásának megalapozatlan voltára. Az 1-es tanú éppen akkor szállt ki az autójából, amikor a sértett a gyártelep udvaráról visszatért az irodaépület kapujához, látta rajta a sérüléseket és a sértett azt is elmondta neki, hogy ketten támadták meg, és a pénzét akarták elvenni oly módon, hogy fegyvernek látszó tárgyat fogtak rá. Az 1-es tanú a rendőri intézkedésnél mindvégig jelen volt. Az intézkedésben résztvevő rendőrtanú a tárgyaláson (58. szám alatti tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldal első bekezdés) az általuk írt jelentés tartalmát pontosította, és nem tartotta kizártnak, hogy az 1-es tanú az intézkedés során már a helyszínen volt. Az 1-es tanú vallomásának tartalma tehát a sértett szavahihetőségét támasztotta alá.

A védőnek a DNS vizsgálat elvégzésére vonatkozó álláspontja az ügy szempontjából jelentőséggel nem bír. A sértetti előadásra és a helyszíni szemle adataira is figyelemmel egyértelműen megállapítható, hogy a bűncselekmény során

csak a sértett szenvedett vérzéssel járó sérülést, ennek nyomait rögzítették. Arra nem merült fel adat, hogy a vádlott megsérült volna, ekként tehát nem is maradt a helyszínen olyan nyom, vagy biológiai maradvány, ami DNS vizsgálat elvégzését indokoltá tette volna.

Minden alapot nélkülöz a védőnek az az állítása is, mely szerint a vádlott és a sértett a vádbeli napon a bűncselekményt megelőzően találkozott volna és a sértett ez alkalommal látta volna a vádlott öltözetét és első kihallgatása alkalmával a vádlott által ekkor viselt ruházatról adott volna leírást. Az eljárás során ilyen állítólagos találkozásról adat nem merült fel, ezért erre nézve a bíróság bizonyítást sem vehetett fel. Ugyanakkor tényként volt megállapítható, hogy a sértett, maga a vádlott és a vádlott szobatársa egymástól függetlenül, de egybehangzó módon jelölték meg azt a ruházatot, amelyet a vádlott a vádbeli alkalommal viselt.

A Fővárosi Ítéltábla az ügy felülbírlata során arra az álláspontra helyezkedett, hogy a védőnek az ítélet megalapozatlanságára vonatkozó álláspontja nem alapos, az a bizonyítékoknak a védelem szempontjából történő újraértékelését célozta, ez pedig megalapozott tényállás mellett a felülmérlegelés tilalma miatt eredményre nem vezethetett (Be.351.§ (1) bekezdés).

A fellebbviteli bíróság megállapította, hogy az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság az általa megvizsgált bizonyítékokat körültekintően és részletesen értékelte, minden bizonyítékot mérlegelése körébe vont, erről ítéletében igen részletesen számot adott. Értékelésével a fellebbviteli bíróság is maradéktalanul egyet értett, ezért az elsőfokú bíróság által e bizonyítékok alapján megállapított tényállást megalapozottnak ítélte, álláspontja szerint az mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt így fogadta el felülbírlata alapjául.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, amikor megállapította, hogy a vádlott jelentős értékre, fegyveresen elkövetett rablás bűntettének kísérletét valósította meg, mint társtettes (Btk.321.§ (1) (4) bekezdés b./ pont, Btk.137.§ 4/a. pont, Btk. 20. § (2) bekezdés, Btk. 16.§). Az elsőfokú bíróságnak a bűncselekmény jogi minősítésével kapcsolatos álláspontjával a fellebbviteli bíróság is maradéktalanul egyet értett.

A fellebbviteli bíróság nem osztotta a védőnek a büntetés enyhítésére, illetőleg a kiutasítás mellékbüntetés mellőzésére vonatkozó indítványát sem.

Az elsőfokú bíróság ugyanis helyesen és teljeskörűen vette számba a büntetés kiszabásánál figyelembe vehető körülményeket és ezek alapul vételével a visszaeső vádlott cselekményének tárgyi súlyával és alanyi bűnösségének fokával arányban álló fő- és mellékbüntetést alkalmazott, ami minden tekintetben alkalmasnak mutatkozik a Btk.37.§-ában meghatározott büntetési célok érvényre juttatására. Annak enyhítésére ezért nem kerülhet sor.

A vádlott jelentős tárgyi súlyú vagyon elleni bűncselekményt valósított meg, korábban többször volt büntetve, így az elsőfokú bíróság a törvénynek megfelelő helyes döntést hozott, amikor a vádlottat mellékbüntetésül a Btk. 61.§-ának alkalmazásával 8 évi kiutasításra is ítélte.

A Fővárosi Bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért a Fővárosi Ítéltábla az első fokú ítéletet - helyes indokai folytán - a Be.370.§-ára figyelemmel a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbviteli bíróság a Btk.99.§ (1) bekezdésében foglaltak alkalmazásával a vádlott által az első fokú ítélet keltétől a másodfokú határozat meghozatalának napjáig előzetes letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította.

A vádlott bűnösségét a terhére rótt bűncselekmény elkövetésében a bíróság megállapította, ezért a Be.338.§ (1) bekezdése alapján kötelezte őt a másodfokú eljárásban felmerült 385.760 forint bűnügyi költségből 10.800 forint bűnügyi költség megfizetésére, míg a Be.339.§ (2) bekezdés alapján az ezt meghaladóan felmerült 374.960 forint bűnügyi költség tekintetében megállapította, hogy azt az állam viseli.

A végzés ellen a Be.386.§ (1) bekezdése alapján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2008. év május hó 6. napján

Dr. Szigeti Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Hildenbrand Róbert s.k.
előadó bíró

Dr. Rédei Géza s.k.
bíró

A Fővárosi Bíróság 7.B.626/2005/76. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.284/2007/9. számú végzése folytán 2008. május 6. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2008. év május hó 6. napján

Dr. Szigeti Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:

Ónodi Gáborné
bírószábi ügyintéző